

Camellia

การพัน
เมนูเด็ด
กลเม็ด
สาว
ทะเล
ในฝัน

农
女の
悠
闲
生
活

6

墨轻愁 มิวฮิงโฉว เขียน
พริมาวรรณ แปล
画措 ฮว่าฮั่ววาท

บทที่ 214 สงบศึก คินดี

“อีม ข้าจะไม่ทำให้เจ้าผิดหวังแน่นอน แน่หนอว่าคนอย่าง หลี่เยียนหรรณ ข้าไม่มีวันใส่ใจนาง ส่วนคุณหนูคนอื่นๆ นะหรือ เอาไว้ถึงตอนนั้นค่อยดูก็แล้วกัน หากข้ามีเวลาว่าง จะจัดงานเลี้ยงน้ำชาสักหน่อย ให้พวกนางได้เห็นฝีมือของข้าสัก ครั้ง”

“ถึงวันนั้น หนึ่งแล้ว เจ้าต้องมาช่วยหนูหลังข้าด้วยนะ”
หลิวซือซือเอ่ย

หนึ่งลั่วอดไม่ได้ที่จะไหล่ตกลแล้วหัวเราะ “เหตุใดข้ารู้สึก เหมือนกำลังช่วยเหลือคนไม่ดีอยู่เลย”

“ดีนักนะ เจ้ากลัวพูดว่าข้าเป็นคนไม่ดี ระวังข้าจะจับ เจ้า!”

ทั้งสองคนหยอกล้อกันครู่หนึ่ง รोजนหนึ่งฉยงเดินเข้า ห้องมา เสียงหัวเราะภายในห้องก็พลันหยุดลงทันที

หนึ่งล้วยรีบลุกขึ้นยืน “ซื่อซื่อ เวลาที่ล้วยงเลยมา
พอสมควรแล้ว ข้าคงต้องขอตัวกลับก่อน”

สีหน้าของหลิวซื่อซื่อฉายแววเสียดายออกมาเล็กน้อย
“จะกลับแล้วหรือ อยู่คุยกับข้าต่ออีกสักหน่อยไม่ได้หรือ”

หนึ่งล้วยมองสีหน้าของหนึ่งฉยงก็เข้าใจว่าแม่นางผู้นี้
เริ่มจะไม่พอใจแล้ว หนึ่งล้วยรู้กาลเทศะจึงเอ่ยว่า “ไว้คราวหน้า
ก็แล้วกัน หากท่านจัดงานน้ำชา ข้าจะต้องมาร่วมแน่นอน”

ต่อมาสองพี่น้องก็ออกจากเรือนข้างของจวน
นายอำเภอ หนึ่งฉยงเอ่ยด้วยความไม่พอใจว่า “น้องสาม
เจ้านี้เกินไปแล้วนะ เกิดเรื่องขึ้นไม่ยอมบอกข้า พาข้ามาที่นี่
แล้วก็ทิ้งข้าไว้คนเดียว ทำให้ข้าเกือบเจอคนร้าย”

“ท่านเจอคนร้ายอะไรกัน ได้รับบาดเจ็บหรือไม่”

หนึ่งล้วยพลาฟพุดพลาฟก้าวเข้าไปดูว่าหนึ่งฉยงบาดเจ็บ
ตรงไหนหรือไม่ ทว่ากลับถูกนางปัดมือออกอย่างแรง

“อย่ามาทำเป็นเสแสร้งเลย”

เมื่อเห็นว่าหญิงงเดินหนีไปตรง ๆ หญิงลัวก็แบ่ปาก
อยู่ด้านหลังพลางบ่นว่า “เมื่อครูซ้าก็บอกให้ท่านไปรอข้าที่
ผูกมันโหลว ท่านนั้นแหละที่อยากตามข้ามา อีกร้อย ท่าน
เองก็ไม่ยอมไปห้องพักของหลิวซือซือกับข้า ตอนเกิดเรื่อง
ขึ้นมา กลับโทษว่าข้าเป็นต้นเหตุ ท่านว่าสมเหตุสมผล
หรือไม่”

“อีกร้อย พวกเราก็เดินอยู่ในเขตจวนนายอำเภอ ใคร
จะกล้าเหิมเกริมถึงขนาดมาก่อเรื่องในที่เช่นนี้ ท่านบอกข้ามา
สิ เดี่ยวข้าให้ซือซือไปสั่งสอนเขาให้เข็ดเลย” หญิงลัวเอ่ย

น้องสาวทำผิดแล้วยังไม่รู้จักสำนึกผิด เอาแต่พูดไป
เรื่อย ใส่ความอย่างไม่ละอาย บั้นเรื่องราวขึ้นมาไม่หยุด
หญิงงถึงกับจนวนัญญา ต่อให้มีปากอีกสองปากก็ไม่อาจ
โต้เถียง สุดท้ายได้แต่นิ่งงั้นด้วยความโมโหจนน้ำตาาร่วง

“ฮือ ๆ เจ้าเอาแต่รังแกข้า ข้าไม่กลับกับเจ้าแล้ว!” พูด
จบก็วิ่งหนีไปทันที

หญิงลัวได้แต่มองตามหลังพี่สาวด้วยความจนวนใจ
หมดคำจะพูดอย่างแท้จริง

เหตุใดจึงขึ้นน้อยใจเช่นนี้ เอาเถอะ ให้นางเอาแต่ใจ
ต่อไปก็แล้วกัน

หนึ่งลัว่อุตส่าห์ช่วยชีวิตหนึ่งฉยง เหนื่อยแทบตาย
สุดท้ายอีกฝ่ายกลับมีเรื่องขัดแย้งกับนางอยู่ร่ำไป

ดังนั้นหนึ่งลัว่จึงไม่คิดจะตามไป มือทั้งสองกอดอกแล้ว
ตะโกนตามหลังเสียงดังว่า “จะไปที่ไหนเลย อยากกลับมาจ้อข้าก็
แล้วกัน ฟักก็กำลังจะมีดแล้ว อยากไปที่ไหนไปเองเถอะ ข้าจะ
ไปรอที่รถม้า เดี๋ยวยังต้องแะซื้อไก่ซื้อเป็ดกลับไปอีก ตอนค่ำ
ยังต้องทำเปิด่างกิน”

หนึ่งลัว่พูดจบก็ไม่สนใจหนึ่งฉยงอีกต่อไป

จากนั้นก็เดินต่อไปตามทางของตนเอง เดินไปได้
ไม่ไกล ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วเบาตามหลังมา จะเป็นใครได้
อีกถ้าไม่ใช่หนึ่งฉยง

หึ! เช่นนี้แหละได้ผลที่สุด เขาเรียกว่าอะไรนะ คนพาล
ต้องเจอคนพาลถึงจะปราบได้

อะแฮ่ม! นางไม่ใช่คนพาลสักหน่อย เด็กสาวเช่นนางเป็นคนดี คนดีจริงๆ นะ แต่บางครั้งพวกเราก็ไม่อาจเป็นคนดีได้ตลอดเวลา เมื่อถึงคราวต้องร้าย ก็ต้องร้ายให้ถึงที่สุด

“หนึ่งลัวเจ้าเด็กตัวแสบ หนึ่งลัวเจ้าเด็กเหม็น ขี้เลื่อยเจ้ามากับมือแท้ๆ เจ้ากลับกล้ำมารังแกข้าได้!” หนึ่งฉยงโมโห

“พี่ใหญ่ เป็นท่านต่างหากที่ไม่เชื่อใจข้า ข้าดีกับท่านไม่พอหรือ” หนึ่งลัวพูดจบก็ได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านหลังหยุดลง

จากนั้นก็มียเสียงของหนึ่งฉยงที่ฟังดูประหลาดใจตั้งขึ้น “หนึ่งเวยเป็นคนบอกเจ้าสินะ เด็กคนนั้นเก็บความลับไม่อยู่สักเรื่อง”

“ไม่ใช่พี่รองบอกหรือก ข้าเดาเอาเอง”

“เจ้าเป็นใครกันแน่ เออน้องสาวของข้าไปไว้ที่ไหน!”

หนึ่งลัวไม่มีวันยอมพูดความจริงแน่วว่านางยืมร่างเจ้าของร่างกลับชาติมาเกิด ไม่อย่างนั้นหนึ่งฉยงคงได้คิดว่านางเป็นผีร้าย แล้วให้คนมาจัดการนางแน่ๆ

“พี่ใหญ่ ข้าก็คือน้องสาวของท่าน...หนึ่งแล้ว เพียงแต่
คราวก่อนที่ข้าตกเขา ร่างกายของข้าก็เกิดความเปลี่ยนแปลง
บางอย่างขึ้น เรื่องที่ข้าพูดว่าไปฝากตัวเป็นศิษย์กับอาจารย์
นั้น ความจริงแล้วเป็นเรื่องที่ข้าแต่งขึ้นทั้งหมด ที่แท้ข้า
นึกเรื่องชาติปางก่อนขึ้นมาได้ ความทรงจำของชาติก่อนกับ
ชาตินี้รวมกัน จึงพูดยากว่าข้ายังเป็นคนเดิมหรือไม่”

“เจ้า เจ้าเป็นผีจริง ๆ หรือ” หนึ่งฉวยตกใจจนถอยกรูด
ไปสองสามก้าว เกือบจะสะดุดล้ม

“ไม่ใช่ผีหรอก ท่านตะตัวข้าสิ ตัวข้าก็อุ่นเหมือนคน
ทั่วไป ข้าก็เจ็บได้ เลือดก็ไหลได้ ท้องหิวก็ต้องกินข้าว กิน
มากไปหน่อยก็ต้องไปปลดทุกข์เหมือนกันนั่นแหละ” หนึ่งแล้ว
เอ่ย

“พอ ๆ เจ้าเด็กกลืนเหม็น ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว!”

หนึ่งแล้วได้ยินน้ำเสียงของหนึ่งฉวยอ่อนลงก็ดีใจ วิ่งเข้าไป
เกาะแขนนางพลาจอดออัน “พี่ใหญ่ เชนั่นตอนนั้นเชื่อข้า
แล้วหรือยัง”

“จะให้ข้าเชื่อเจ้าก็ได้ แต่เจ้าต้องตอบข้ามาตามตรง ว่าที่เจ้าไปหุบเขาหมาป่ามา เจ้าเจอเรื่องอะไรบ้าง ห้ามปิดบัง อีกอย่าง ต่อไปไม่ว่าเจ้าจะเจอเรื่องอะไร ต้องคุยกับพวกเรา ก่อน ห้ามปิดบังอีกเด็ดขาด” หญิงง่อย

หญิงลี้ถึงกับกลอกตาไปมา คิดในใจว่าพี่ใหญ่คนนี้ใช้ กลยุทธ์ที่สันทัดอย่างแนบเนียนเสียจริง ถอยหนึ่งก้าวเพื่อรูก สองก้าว เรียกได้ว่าเป็นยอดกลยุทธ์เลยทีเดียว ที่สำคัญคือ นางกลับติดกับดักเข้าเสียด้วย

“ได้ๆ ข้าสัญญาก็ได้ แต่ข้าบอกไว้ก่อนนะว่าพอได้ยิน แล้ว พวกท่านต้องเตรียมใจกันให้ดี ถ้ากลัวขึ้นมาแล้วอย่ามา โทษข้าล่ะ” หญิงลี้เตือนไว้ก่อน

“ข้าไม่มีวันกลัวหรอก” หญิงง่อยตอบหนักแน่น

“ดี เช่นนั้นรอให้กลับไปแล้วค่อยเล่าทีเดียว จะได้ ไม่ต้องพูดซ้ำหลายรอบ” คราวนี้หญิงง่อยก็ไม่ได้คัดค้านอะไร อีก

ได้พูดเปิดอกกันเสียที เช่นนี้ก็ดี จะได้ไม่ต้องเก็บความ อึดอัดไว้ในใจทั้งสองฝ่ายอีกต่อไป

“น้องสาม เจ้าอย่าโทษข้าเลยนะ ข้าแค่ไม่อยากเข้าใจผิด เผลอเอาน้องสาวของผู้อื่นมาเป็นน้องสาวตัวเอง แล้วทำให้น้องสาวจริงๆ ของข้าเสียใจ”

หนึ่งล้วยเอื้อมมือไปตบมือของหนึ่งฉยงเบาๆ แล้วพูดว่า “พี่ใหญ่ คิดมากเกินไปแล้ว ข้าคือน้องสาวของท่านแน่นอน”

“เจ้านี่...ปากดีนักนะ!”

“ฮ่าๆ!”

สองพี่น้องหลังจากปะทะคารมกันไปมากก็คลี่คลายความเข้าใจผิดในที่สุด ต่างฝ่ายต่างเปิดใจยอมรับกันและกัน สงบศึก คืบคืบ

เมื่อหนึ่งล้วยได้พูดเปิดอกกับหนึ่งฉยง ทุกอย่างก็เป็นที่เรียบร้อยดี ทั้งสองคืนดีกันอย่างราบรื่น จากนั้นก็วางแผนกันออกไปจับจ่ายซื้อของที่ตลาดอย่างร่าเริง

“พี่ใหญ่ คุณนี่สิ นี่คือน้ำเงินก้อนใหญ่ที่สุดที่พวกเราหาได้จนถึงตอนนี้เลยนะ ต่อไปพวกเราจะต้องซื้อบ้าน ซื้อร้าน ซื้อ

วัตถุดิบเยอะๆ ปลุกของอรร้อยๆ แล้วขยายกิจการของพวกเรา ให้ครอบคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดิน!” หญิงลัว่พูดอย่างเพ้อฝัน

“เจ้านี้ตัวเล็กแต่ใจใหญ่นัก ข้าไม่รับไว้หรอก” หญิงฉยง พูดพลาถปฐิเสฐเมื่อเห็นหญิงลัว่หยิบเงินหนึ่งกำมือมายัดใส่ อ้อมอกของตน ไม่กลัวว่าจะมีคนเห็นข้าเสียด้วย นางเองก็ เริ่มเข้าใจเสียทีว่า หญิงลัว่จริงใจต่อครอบครัว ไม่ใช่ปีศาจ แปลงกายมาอย่างที่เคยกลัว นางในฐานะพี่ใหญ่ก็ต้องเร่ง ฝึทำให้ไม่แพ้น้องสาวเสียแล้ว

ทว่าไม่นานหลังจากที่ทั้งสองจากไป ก็มีชายผมเงิน คนหนึ่งสะกดรอยตามมา แค้นเสียงเย็นเยียบพลาถเอ่ยว่า “นางเด็กเหม็น ในที่สุดก็หาเจ้าเจอแล้ว ดูสิว่าคุณชายผู้นี้จะ สั่งสอนเจ้าอย่างไร”

ที่แท้เมื่อวานนี้อินอวิ่นพลาถทำถูกลูกศรของหญิงลัว่ เล่นงานเข้า โดนยาสลบจนหมดสติ เขาไม่ทันได้สติดี

จากนั้นก็ถูกพวกเจ้าหน้าที่บุกเข้าเล่นงาน พวกพ้อง ของเขาก็มีทั้งที่ถูกจับและถูกสังหาร มีเพียงเขาที่หนีรอดมา ได้ภายใต้การคุ้มกันของสมุนผู้ภักดีไม่กี่คน

เดิมทีวันนี้เขาตั้งใจจะบุกชิงตัวนักโทษ ไม่คิดเลยว่า
จะเห็นหนังสือเดินอยู่หน้าประตูจนนายอำเภอโดยบังเอิญ
พอเห็นก็จำได้ในทันที จึงมอบหมายให้คนของพี่ใหญ่ไปลอบ
ชิงตัวนักโทษ ส่วนตนเองก็มาดักรอนางที่นี่

บทที่ 215 ม้าผอมแห้ง

ราคาถูก

โชคดีที่คนของพีใหญ่ได้รับข่าวเร็ว จึงมารับตัวเขาไปได้ทันเวลา

เกลือในโรงเกลือเถื่อนเหลือเพียงหนึ่งในสาม ที่เหลือถูกคนของพีใหญ่ขนย้ายออกไปตั้งแต่สองวันก่อนแล้ว ไม่เช่นนั้น การสูญเสียครั้งนี้คงรุนแรงกว่านี้มาก

ดังนั้นอินฮวันจึงสะกดรอยตามสองสาวมาตลอดทาง เพียงแต่สองคนนี้อาแต่แทรกตัวเข้าไปในฝูงชน ทำให้หาโอกาสลงมือได้ยาก

“เอาอันนี้ เอาอันนั้นด้วย ช่วยหยิบให้ข้าหน่อย อันนั้นข้าก็เอา!” มีเงินอยู่ในมือก็ไม่ต้องร้อนใจ หนึ่งลั่วที่อดอยากมานาน ในที่สุดวันนี้ก็ได้สัมผัสกับความรู้สึกเช่นเดียวกับชาติก่อน รวากับได้กลับมาเดินเลือกของในซูเปอร์มาร์เก็ตโดยไม่ต้องคำนวณเงินในกระเป๋าอีกครั้ง

เดี๋ยวนะ ชูเปอร์มาร์เก็ต?

โอย! ก่อนหน้านี้ทำไมไม่เคยนึกถึงนะ นี่มันโอกาสทองทางธุรกิจชัดๆ

ช่างเถอะ ไว้กลับไปจะต้องคิดให้ดีๆ โอกาสทำเงินก่อนโตเช่นนี้จะปล่อยให้หลุดมือไม่ได้เด็ดขาด

ถ้าให้คนอื่นทำก่อน นางก็หมดโอกาสรวยนะสิ เพื่อแผนระยะยาว นางต้องอดทนไว้!

วันนี้หนึ่งลัวซื้อของเยอะเป็นพิเศษ โดยเฉพาะพวกเมล็ดพันธุ์ กล้าดอกไม้ และกล้าไม้ต่างๆ นางกว้านซื้อเมล็ดพันธุ์สารพัดชนิดที่มีอยู่ในตลาด ไม่ว่าจะเป็นผักกาดขาว หัวไชเท้า ผักใบเขียว กุยช่าย และจี่ไช¹

¹ จี่ไชเป็นผักพื้นบ้านของจีนชนิดหนึ่ง มีรสหอมอ่อนๆ มักขึ้นเองตามธรรมชาติ นิยมเพาะปลูก ใช้น้ำแกง

มีต้นกล้าถั่วเหลืองแต่ไม่มีถั่วงอก² ยุคนี้ยังมีผักให้
เลือกน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แตงกวาและมะเขือเทศที่
หนึ่งล้วยอยากได้มากที่สุด ก็ยังไม่มีเลย

กล้าไม่มีทั้งหยางเหมย ต้นพลับ ส้ม ผีผา แต่ไม่มีเมล็ด
แตงโม ส่วนอ้อยที่นางอยากได้มากที่สุดก็ไม่มีเช่นกัน

อย่างนั้นซื้อหยางเหมยไปหน่อยแล้วกัน เอาไว้แช่ใน
สุรา

สาธุผลไม้ม...แค่คิดก็น้ำลายสอแล้ว

ลานเรือนบ้านรองหนึ่งก็ไม่ได้กว้างนัก คงต้องปลูก
ต้นไม้แค่พอประมาณ

หนึ่งล้วยคิดว่าเมื่อกลับถึงบ้าน จะลองไปดูแถวๆ เรือน
ว่าพอจะจัดการที่ดินรกร้างปลูกอะไรได้บ้างหรือไม่

ที่ดินที่ทางการแบ่งให้ชาวบ้านน้อยเกินไปจริงๆ แต่
ละบ้านบอกว่าแบ่งตามจำนวนคนในครัวเรือน ทว่ากลับมี

² ถั่วงอกคือต้นอ่อนของถั่วเหลืองที่งอกออกมา มีลำต้นขาวอวบ ใช้กินเป็นผัก
ไม่ใช่ต้นกล้าถั่วเหลืองที่ปลูกลงดินเพื่อเจริญเติบโตเป็นต้นถั่ว

ข้อกำหนดที่น่าแปลกอยู่ข้อหนึ่ง คือคนที่จะได้สิทธิ์รับที่ดิน ต้องเป็นผู้ชายเท่านั้น

ชายที่มีอายุครบแปดปี จึงจะได้ที่ดินหนึ่งหมู

อีกไม่กี่เดือนก็ปีใหม่แล้ว คิดๆ ดูแล้ว หนึ่งเสียงเสียงก็อายุหกขวบ ถ้าจะรอรับที่ดินก็ต้องอีกสองปี แปลงผักหลังบ้านนั้นก็ไม่ได้กว้างนัก อีกทั้งยังมีสุสานต่างหน้าของบิดามารดาอยู่ด้วย ที่ดินที่ว่างก็พอแค่ปลูกผักเล็กๆ น้อยๆ ส่วนแปลงดินที่ริมโค้งแม่น้ำนั้น ก็น่าจะเอาไว้ปลูกหยางเหมยหรือไม่ก็ลองปลูกต้นไม้อื่นๆ ดู

“น้องสาม พวกเราซื้อไก่และเปิดกลับไปเลี้ยงสักหนอยดีหรือไม่ รอให้มันโต พวกเราก็มีเนื้อกินแล้ว”

“เช่นนั้นพวกเราซื้อหมูอีกสักตัวเถอะ หมูนะทั้งตัวมีประโยชน์ไปหมด เลี้ยงให้ถึงปลายปี พวกเราก็มีหมูกินไปอีกหลายเดือนเลย”

“เฮ้อ...เจ้านี่ก็อยากได้ไปเสียทุกอย่าง หมูตัวหนึ่งต้นทุนก็ปาเข้าไปตั้งสิบตำลึงแล้วนะ เงินในมือพวกเรามีอยู่

เท่านี้ยังไม่พอซื้อของที่จำเป็นเลยด้วยซ้ำ อีกอย่าง หมูก็กิน
เยอะ พวกเราจะเอาอะไรมาป้อนมันกันล่ะ”

หนึ่งล้วยนิก ๆ ดูแล้วก็เห็นด้วย ลูกเจี๊ยบลูกเปิดยังพอ
เลี้ยงด้วยข้าวฟ่าง รำข้าว หรือเศษอาหารได้ แต่หมูนี่กินจุมาก
มือหนึ่งก็กินเยอะไม่ใช่เล่น

ต่อให้คิดจะไปหาหญ้าให้มันกิน ก็ต้องมีหญ้าให้เก็บ
ก่อนนะสิ

หมูหนึ่งตัวราคาไม่ใช่ย่อย แค่อันทุนก็สิบตำลึงแล้ว
หนึ่งล้วยลองคิดดูแล้วก็ตระหนักว่าตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่จะ
เลี้ยงหมูไหว จำต้องเก็บแผนนี้ไว้ก่อน

“เฮอะ เช่นนั้นเอาตามที่ท่านว่าก็ได้ พวกเราซื้อของที่
จำเป็นก่อน แล้วเดี๋ยวแวะร้านตีเหล็ก ข้าจะไปรับของที่สั่งทำ
ไว้เมื่อคราวก่อน” หนึ่งล้วยเอ่ย

“ดีเลย ตกลงตามนั้น” จากนั้นหนึ่งฉยงก็คิดว่าเอา
ลูกเจี๊ยบสิบตัว ลูกเปิดสิบตัว ใส่ลงในตะกร้าหลังใบเล็ก
เสียงเจี๊ยบ ๆ ดังไปหมด ดูเหมือนหนึ่งฉยงจะชอบเจ้าพวกสัตว์

ตัวน้อยเหล่านี้มาก พอเดินไปได้ไม่เท่าไร นางก็เปิดฝาตะกร้า
ดูอยู่หลายรอบ

เห็นพีใหญ่เอ็นดูสัตว์ขนาดนี้ หวังลัวก็คิดในใจว่า ถ้า
บ้านพวกเรามีแมวสักตัว บางทีพีใหญ่ก็อาจจะชอบมากก็ได้
ยามว่างก็จะได้มีสหายเล่นผ່อนคลาย

ส่วนเจ้าตัวใหญ่อย่างตั๋ฮุยนะหรือ ตัวก็โต หน้าตาก็
ดูดีน่ะ ไม่มีความน่ารักเลยสักนิด

พูดยังไม่ทันขาดคำ หวังลัวเพิ่งคิดอยากได้แมวหรือ
หมาสักตัวไว้เป็นสหายเล่น เดินมาถึงปากตลาดก็เห็นเข้า
พอดีกับชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ ข้างกายนั้นมีม้าผอมซุบตัว
หนึ่งนอนแน่นิ่ง

ข้างๆ วางแผ่นไม้แผ่นหนึ่ง บนแผ่นไม้นั้นเขียนไว้ว่า
‘มีม้าชั้นดีหนึ่งตัว เป็นม้าบิน เนื่องด้วยมารดาที่บ้านล้มป่วย
จำต้องใช้เงินซื้อยาเร่งด่วน ขายราคาถูกเพียงห้าสิบตำลึง
หากพบผู้มีวาสนา ขอเพียงยื่นมือออกค่ารักษาให้ ข้าก็ยินดี
มอบให้โดยไม่คิดเงิน’

ม้าตัวนั้นดูแล้วซุบผอมไม่น้อย ขนตามตัวออกสีทอง
หม่นแต่ก็ร่วงจนบางโกร๋น มุมตายังมีขี้ตาเกาะ

ผู้คนที่ผ่านไปมาต่างก็ส่ายหน้ากันถ้วนหน้า บ้างก็
พึมพำว่าเด็กหนุ่มเสื้อผ้าบางๆ นี่คงอยากได้เงินจนเสียสติไป
แล้ว

“โกหกซัดๆ นี่ต้องเป็นตั้มตุ๋นแน่นอน ม้าก็ผอมแห้ง
ขนาดนี้ ยังจะกล้าเรียกว่าม้าบินอีก ทำไมไม่บินขึ้นฟ้าไปเลย
ล่ะ!”

แต่เอ๊ะ...เจ้าเด็กหนุ่มคนนี้หน้าตาก็ไม่เลวนีนา

ถึงจะผอมไปหน่อย แต่ถ้าเปลี่ยนมาใส่เสื้อผ้าดีๆ สัก
หน่อย จัดทรงผมให้เข้าที่ หน้าตาก็พอดูดีทีเดียว

ยิ่งม้าตัวนั้น ยิ่งน่าทึ่งเข้าไปใหญ่

พันของมันมีสีเหลืองอมเขียว ขนสีทองเป็นมันเงา ถึง
จะร่วงไปบ้างก็ตาม ดวงตาก็ยังดูดี หากไม่ถูกขี้นกติดบังแสง
ในดวงตาไปเสียก่อน

ขาเรียวยาว ดูออกว่าเหมาะแก่การวิ่งอย่างยิ่ง แต่คงเพราะอดอาหารมายาวนาน และอาจผ่านการเดินทางไกลมาหนัก จึงได้ดูผอมโซเช่นนี้ จากสายตาแล้ว ม้าตัวนี้อายุไม่น่าเกินสองถึงสามปี

หนึ่งล้วยังไม่เคยเห็นม้าบินในตำนานว่าหน้าตาเป็นเช่นไร แต่เจอม้าตัวนี้เข้า ก็รู้สึกว่าคุณดีไม่น้อย “เจ้าจะให้ม้าตัวนี้ให้ผู้อื่นจริงหรือ ข้าว่าม้าตัวนี้ดูดีมากเลยนะ”

เด็กหนุ่มผู้นั้นเดิมทีหลับตานั่งอยู่ในท่าพักผ่อนอย่างสงบนิ่ง เพราะไม่อยากฟังเสียงนินทาและคำวิจารณ์จุกจิกเหล่านั้น

แต่ทันทีที่ได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้นตรงหน้า เสียงใสชัดเจนปนความสดชื่น อีกทั้งยังมีกลิ่นหอมจางๆ ลอยมากับลม ทำให้เขาลืมตาขึ้นมาในทันที

พอเห็นใบหน้าของหนึ่งล้วย แววตาเขาก็สว่างวาวขึ้นมาทันที เด็กสาวผู้นี้ช่างงดงามยิ่งนัก

เอ๊ะ แปลกจริง ดูไม่ออกเลยว่านางมาจากตระกูลใด ดูไม่เหมือนคนมีวรรยู่แต่แต่หน้าน้อย แปลกนัก...แปลกจริง

“อืม ม้าตัวนี้ ข้าขอมอบให้แก่ผู้มีวาสนา หากไร้การช่วยเหลือจากข้าแล้วยังสามารถพามันไปได้ เช่นนั้นข้ายินดีมอบให้โดยไม่คิดสิ่งใด แต่ต้องช่วยออกค่ารักษาพยาบาลให้มารดาชราของข้าด้วย”

ฝูงชนที่อยู่รอบข้างได้ฟังดังนั้นก็ตะโกนล้อกันทันที “เจ้าเด็กนี่โกหกชัดๆ ถ้ามารดาเจ้าเป็นวัณโรครักษาไม่หาย จะไม่ต้องควักเงินห้าสิบตำลึงหรือไร”

“นั่นสิ อย่างน้อยก็บอกมาหน่อยเถอะว่าค่ารักษาเท่าไร”

เด็กหนุ่มไม่พูดจา เพียงค่อยๆ ชูนิ้วขึ้นมาห้านิ้ว

“ห้าสิบตำลึง?”

“ไม่ใช่”

“ห้าร้อยตำลึง?”

“ก็ไม่ใช่” เด็กหนุ่มยังคงส่ายหน้า

“ห้าตำลึง?” ผู้ถามถึงกับตาเป็นประกาย ห้าตำลึงแลกกับม้าผอมแห้งตัวหนึ่ง ถึงจะถลกหนังยากหน่อย แต่อย่างไรก็ยังได้เนื้อไม่ต่ำกว่าสิบกว่า斤 แม้ว่าไม่อร่อยแต่ก็ยังเป็นเนื้ออยู่ดี ไหนจะหนังที่เอาไปขายให้ช่างทำรองเท้าได้อีก ขนม้าก็ยังใช้ประโยชน์ได้

ยังไม่ทันที่คนถามจะทันได้คำนวณในใจให้จบ พลันได้ยินชายหนุ่มคนนั้นเอ่ยขึ้นว่า “ห้าสิบเหวิน”

ห้าสิบเหวิน? แน่ใจนะว่าไม่ได้ล้อเล่น

บรรดาผู้คนที่ยืนดูอยู่รอบๆ ต่างก็แสดงสีหน้าตกตะลึงอย่างไม่อยากเชื่อสายตา เมื่อครูยังพูดถึงห้าสิบตำลึงอยู่เลย แล้วนี่กลายเป็นห้าสิบเหวิน ความต่างระหว่างสองราคานี้ห่างกันราวฟ้ากับเหว!

ม้าผอมแห้งตัวหนึ่ง จะมีอะไรแอบแฝงอยู่หรือไม่

หรือจะเป็นม้าบินอย่างที่ว่าจริง ๆ แต่ก็คงไม่มีใครเชื่อหรือกระมัง...

บทที่ 216 ชายร่างยักษ์ คว้าน้ำเหลว

กล่าวกันว่า...ม้าบินในตำนานนั้น เป็นม้าป่าที่อาศัยอยู่บนภูเขาสูงในแคว้นต้าหวัน ด้วยความสามารถในการวิ่งเร็วเป็นพิเศษ จึงได้รับสมญานามเช่นนั้น

ต่อมาเมื่อม้าบินได้ผสมพันธุ์กับม้าในแคว้นต้าหวัน ก็ให้กำเนิดสายพันธุ์ใหม่ขึ้นมา ม้าพันธุ์ใหม่นี้เมื่อลงวิ่งจะมีเหงื่อสีแดงรินไหลออกมาดูราวกับเลือด สามารถวิ่งได้ไกลพันลี้ต่อวัน ไม่มีใครเทียบได้ ผู้คนจึงเรียกมันว่าม้าเหงื่อโลหิต

น่าเสียดายที่ม้าเหงื่อโลหิต สามารถเติบโตได้เฉพาะในแคว้นต้าหวันเท่านั้น หากพ้นจากเขตแดนของแคว้นแล้ว ก็ยากที่จะเลี้ยงดูหรือขยายพันธุ์ได้ ส่งผลให้ในสมัยโบราณ ม้านี้กลายเป็นทรัพยากรที่หลายแคว้นต่างแย่งชิงกัน จนทำให้แคว้นต้าหวันต้องตกอยู่ในภาวะทุกข์ยากลำบาก

เรื่องราวเกี่ยวกับม้าบิน นางก็รู้ไม่มากนัก ทว่าในถนนของตำบลชิงซาน นางกลับได้พบกับชายหนุ่มแต่งตัวหอมช่อ

คนหนึ่ง กล่าวพูดเต็มปากว่าม้าที่เขาจูงอยู่นั้นคือม้าบิน เรื่องนี้จะจริงหรือไม่ ยังต้องติดตามต่อไป

แต่ที่หนึ่งแล้วแน่ใจก็คือ ม้าตัวนี้มีอะไรบางอย่างที่ไม่ธรรมดาจริงๆ

ตอนนี้นางต้องเดินทางกลับไปกลับระหว่างในเมืองกับบ้านทุกวัน บางครั้งก็อาจต้องออกนอกเมืองอีก การไม่มีรถม้าติดตัวนั้นลำบากไม่น้อย

แม้ร้านค้าจะจัดให้เสี่ยวฉวีช่วยดูแล ซึ่งเขาก็ทุ่มเทเต็มที่คอยรับส่งตลอดเวลา แต่หนึ่งแล้วก็ยังรู้สึกเกรงใจอยู่ดี เพราะจนถึงตอนนี้ นางก็ยังไม่มียผลงานเป็นชิ้นเป็นอันเลย

ถ้ามีม้าเป็นของตัวเอง เรื่องทุกอย่างจะต่างออกไปทันที

เหตุที่หนึ่งแล้วมั่นใจถึงเพียงนี้ ก็เพราะนางมีไม้ตายอย่างหนึ่งอยู่ในมือ นั่นก็คือน้ำพลังวิญญูณ ตอนที่ไปจับปลาที่ทะเลสาบคราวก่อน นางก็รู้แล้วว่าในฟองพิเศษที่เสี่ยวอู่ฟงออกมา นั้นมีส่วนผสมของปราณวิญญูณ ซึ่งมีแรงดึงดูดรุนแรงต่อสัตว์อย่างพวกปลา พวกสุนัข เป็นต้น

ต่อมานางยังได้ครอบครองศิลาวิญญานโดยบังเอิญ
เมื่อนำไปแช่น้ำ น้ำที่ได้มาก็มีพลังวิญญานเช่นกัน เพียงแต่
ว่าตอนนี้พลังวิญญานที่มีอยู่ก็ใช้ไปมากแล้ว ไม่รู้ว่าจะยัง
พอใช้ถึงดูดมั่วตัวนี้ได้หรือไม่

“เจ้าเด็กนั้นนะ อย่าดีแต่พูดนะ ถ้าข้าจูงมั่วตัวนี้ได้
จริง ข้าจ่ายแค่ห้าสิบเหวินใช่หรือไม่” ชายที่พูดมีหนวดเครา
กรรกรัง รูปร่างกำยำ เสียงดังก้องเหมือนฟ้าร้อง พอเขาเดิน
ออกมาพูด ผู้คนรอบข้างก็รีบถอยห่างโดยไม่ต้องให้บอก

ชายผู้นี้เห็นชัดว่าหวังจะฉวยโอกาส ซื้อมั่วตัวนี้ในราคา
แสนถูก แล้วเอาไปแลกเป็นเงินอีกต่อหนึ่ง หนึ่งมั่วก็เอาไป
ขายได้ ชนก็ยังใช้ได้ ทว่าหากเขาจูงมั่วไปได้จริง อาจจะ
กระโดดขึ้นขี่แล้วหนีไปเลย เป็นไปได้ว่าแม้แต่ห้าสิบเหวิน
เขาก็ไม่คิดจะจ่ายด้วยซ้ำ ตอนนี้สายตาที่เขามองชายหนุ่ม
ก็เหมือนมองลูกแกะที่กำลังรอถูกเชือด

แต่ชายหนุ่มกลับไม่แม้แต่จะลืมตาขึ้น มุมปากยังเอื่อย
เสียงราบเรียบว่า “ข้าพูดคำไหนคำนั้น เพราะแม่ข้าป่วยหนัก
ไม่มีเงินรักษา ข้าจึงจำใจต้องขายเจ้ามั่วตัวโปรดนี้”

“เฮ้อ...เสี่ยวฮุย ข้าไม่ได้ใจร้ายกับเจ้าเลย แต่ข้าจนปัญญาแล้วจริงๆ”

“คนคนนี้สมองไม่ปกติหรือไม่ น้องสาม พวกเราไปกันเถอะ อย่ามัวดูอยู่เลย” หญิงงดูอยู่ครู่หนึ่งก็หมดความสนใจก็แค่มาดมตัวหนึ่ง ยังกล้าอวดอ้างว่าใครจูงได้ก็จ่ายแค่ห้าสิบเหวิน ถ้าแค่จูงได้แล้วได้ม้ามา ใครจะยอมควักห้าสิบตำลึงไปซื้ออีก

ข้อสรุปของหญิงงก็คือ หากไม่ใช่คนขายเป็นบ้าก็ม้าตัวนี้แหละที่มีปัญหา ซึ่งทั้งสองอย่างนี้ นางไม่คิดจะเสียเวลาด้วยอยู่แล้ว จึงรีบลากหนึ่งลัว่ให้ไปต่อ

“พี่ใหญ่ รอดูอีกหน่อยเถอะ ข้าอยากรู้ว่าชายร่างยักษ์นั้นจะจูงม้าดมตัวนี้ได้หรือไม่” หญิงลั่วกล่าว

“ข้าว่าเจ้าก็ชักจะเวียนไปอีกคนแล้วนะ ข้าจะไม่มีวันยอมให้เจ้าจ่ายห้าสิบตำลึงที่เพิ่งได้รับมา ไปซื้อเจ้าม้าดมๆ นี่เด็ดขาด เงินมากขนาดนั้นพวกเราซื้อทั้งม้าและรถม้าได้ด้วยซ้ำ”

“พี่ใหญ่เข้าใจผิดแล้วละ เด็กหนุ่มคนนั้นเขาบอกเองว่า ถ้าใครมีวาสนากับม้าตัวนี้จริง ก็แค่จ่ายค่ารักษามารดาของเขาห้าสิบเหวินพอ ข้าแค่อยากลองดู จะว่าไปห้าสิบเหวินก็ไม่ได้เยอะอะไรนัก” หิงฉยงได้ฟังคำของหิงลวี่ ก็มองหน้าน้องสาวอย่างอดไม่ได้...หิงลวี่จริงจังกับเรื่องนี้เกินไปแล้ว

แม้ในใจจะค้าน แต่ก็ไม่ได้พูดออกมา เพราะเพิ่งคืนดีกันได้ไม่นาน นางจึงเอ่ยเพียงว่า “อย่างนั้นก็ได้ รอดูอีกหน่อยก็แล้วกัน เพื่อเจ้าจะยังไม่มีโอกาสได้ลองดู ม้าก็โดนคนอื่นเอาไปแล้วก็ได้”

หิงลวี่ยิ้มบางๆ แอบคิดในใจ...ไม่แนหรือ!

นางแน่ใจว่าเด็กหนุ่มผู้นั้นไม่ธรรมดาแน่นอน ม้าตัวนี้ก็คงไม่ธรรมดาเช่นกัน เพียงแต่เหตุใดม้าตัวนี้จึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ กลับเป็นเรื่องที่ชวนให้สงสัย

“เดิน!” ชายร่างยักษ์คิดว่าพอออกแรงเดิน ม้าก็จะยอมเดินตามไปด้วย แต่ใครจะคิดว่าม้าตัวนั้นกลับไม่ไหวติง ยังคงนอนนิ่งอยู่ตรงนั้น ดวงตาที่เต็มไปด้วยชีวิตามองกลับมาราวกับกำลังจ้องลึกเข้าไปในใจคน ทำให้รู้สึกพิลึกจนเขาขนลุก

“ประหลาดนัก” ชายคนนั้นเห็นว่าตัวเองยังออกแรงไม่พอ จึงเตรียมลองใหม่อีกรอบ

“ถุย! ถุย!” เขาถ่มน้ำลายใส่มือสองครั้ง แล้วรวบรวมแรงทั้งหมดตึงบังเหียนขึ้นจนคอม้ายกขึ้นมาได้เล็กน้อย ใบหน้าของเขาแดงก่ำ เส้นเลือดปูดที่ขมับและมือเห็นชัดเจน แสดงว่าเขาใช้แรงเต็มที่จริงๆ ทว่าม้ายังคงนอนนิ่งราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

“บัดซบ! หลอกหลวง!” เขาโมโหจัดเตะเข้าไปที่กันม้าไม่ทันไรหางม้าก็สะบัดขึ้น แล้วมันก็ผายลมเสียงดัง กลิ่นเหม็นฟุ้งกระจายเข้าหน้าเขาเต็มๆ เสียงหัวเราะระเบิดขึ้นรอบด้าน ใบหน้าชายคนนั้นบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ เขาก่นด่าคำหนึ่งว่า “ช่วยจริงเว้ย!” แล้วก็เดินจากไป

ฝูงชนที่เห็นเหตุการณ์ ต่างก็เริ่มลดความตลกขบขันลง

คนที่เคยคิดจะลองเข้าไปตึงม้ายิ่งเริ่มลังเล ถอดใจเลิกคิดลงเสียแล้ว แต่จะให้ควักห้าสิบบาทไปเพื่อซื้อม้าตัวนี้ ก็ไม่มีใครคิดจะทำแน่นอน

“ข้าฯลองหน่อย” อยู่ๆ ก็มีเด็กสาวรูปโฉมงดงาม
ผู้หนึ่ง พลิกตัวด้วยท่ากลับหลังหนึ่งตลบ พุ่งออกมาจากฝูงชน
แล้วร่อนลงมาตรงหน้าเด็กหนุ่มเจ้าของม้า

“โห! สุดยอด!”

“วิชาตัวเบายอดเยี่ยมยิ่งนัก ไม่ทราบว่ามีนาง
แต่งงานหรือยัง”

ใครจะคิดว่าไม่ทันขาดคำ ใบหน้าชายหนุ่มคนนั้นก็ถูก
ตบตึงเพียะจนขึ้นรอยฝ่ามือ เขาถึงกับกระโดดตัวลอยด้วยความ
โมโห เตรียมจะคำทอออกมา แต่เมื่อสบเข้ากับดวงตา
กลมโตต้งผลซึ่งของเด็กสาวตรงหน้า ก็ถึงกับกลืนคำกลับลง
คอ ไม่กล้าพูดอะไรออกมาอีก

“น้องสาม เจ้าคิดว่าม้าตัวนี้จะทำได้หรือไม่” หญิงฉยง
แต่แรกไม่สนใจอะไรนัก แต่พอเห็นฉากเมื่อครู่ก็พลันสนุก
ขึ้นมา

เห็นเด็กสาวเดินรอบม้าเหมือนกำลังพิจารณาอะไร
บางอย่าง ก็อดไม่ได้ที่จะใช้ศอกกระทุ้งแขนน้องสาวเบาๆ
แล้วกระซิบถาม

“พูดยาก” หญิงลัวเองก็มองยังไม่ออกว่าม้าตัวนี้มีอะไรพิเศษ รู้เพียงแต่ว่าไม่ยากที่จะจัดการกับมัน ชายร่างยักษ์ยังทำอะไรไม่ได้ แล้วเด็กสาวผู้นี้จะมีโชคดีกว่าหรือไม่ก็ต้องคอยดูกัน

“เฮ้อ เก่งถึงเพียงนี้ ม้าตัวนี้จะหนักพันชั่งเชียวนะหรือ” หญิงฉวยพื้มพำกับตัวเอง

ด้านหลังมีเสียงแทรกขึ้นมาอย่างรวดเร็ว “พูดอะไรไม่ดูตาม้าตาเรือ นางกล้าแสดงตัวเช่นนั้น แสดงว่าม้าตัวนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่”

“ถึงว่า เหตุใดถึงได้ไม่ยับแม้แต่น้อย แปลกจริงๆ”

“ม้าตัวนี้ ข้าคนจากหุบเขาหงเหี้ยวขอรับไว้” เด็กสาวประกาศตัวพลางเผยสีหน้ามั่นใจเต็มที่

“เดี๋ยวก่อน!” หญิงลัวเห็นท่าทางมั่นใจเกินร้อยของนาง ก็อดไม่ได้ที่จะวิ่งออกไปขวาง

“น้องสาม!” หญิงขยี้ที่อยู่ข้างหลังถึงกับร้องเรียก
พลัน พยายามคว้าตัวแต่หนึ่งล้วยก็วิ่งลี้วไปเสียก่อน นางได้
แต่กระต๊อบเท้าด้วยความร้อนใจ

“เฮ้อ...เจ้านี้จะหาเรื่องเดือดร้อนอะไรอีกละเนี่ย!”

แต่ฝูงชนรอบข้างกลับยิ่งตื่นเต้น คนที่มุงดูก็เพิ่มมาก
ขึ้นเรื่อย ๆ

บทที่ 217 เป่ายิ่งจบ

“เจ้าคือผู้ใดกัน คิดจะมาแย่งม้ากับข้าหรือ”

“ข้าก็แค่เด็กสาวบ้านนอกผู้หนึ่ง เมื่อครู่คุณชายผู้นั้น กล่าวเองว่า หากใครมีวาสนากับม้าตัวนี้ก็สามารถงูไปได้ เช่นนั้นแม่นางอยากจะลองเสี่ยงดวงหรือไม่” หญิงลั้วกล่าว

“หิ! ใครจะมัวมาเสี่ยงดวงกับพวกเจ้า ข้าจะใช้เงิน ห้าสิบตำลึงซื้อทั้งม้าและคนไปเลย” ไม่คาดคิดว่าเด็กสาวคนนี้จะพูดจาจองหองถึงเพียงนี้ แต่พอสอดมือเข้าไปในเสื้อเพื่อควักถุงเงินกลับคว้านได้แต่อากาศ สีหน้านางแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ก่อนจะเปลี่ยนคำพูดทันที “ช่างเถอะ ข้าทำถุงเงินหล่นหายไป แม้มือเปล่าข้าก็สามารถพาม้าตัวนี้กลับไปได้อยู่ดี!”

“ฮ่าๆ มาอีกคนแล้ว คิดจะหลอกกันละสิ!”

“หิ! ที่แท้ก็ไม่มีเงินติดตัว แล้วยังทำอวดแบ่งไปทั่วอีก ข้ายังไม่ลืมนะว่าเมื่อกี้โดนนางตบหน้าฉาดหนึ่ง สุภาพชนมี

แค่นต้องชำระ!” ชายที่ถูกตบเมื่อครู่พอเห็นเด็กสาวหน้าแตกก็หัวเราะร่วนออกมา

“เดี๋ยวข้าจะจัดการเจ้าทีหลัง เจ้าเป็นบุรุษก็อย่าหนีเล่า” พอเขาได้ยินนางพูดเช่นนั้นก็หุบปากสนิท แล้วล่าถอยจากฝูงชนเงียบๆ อย่างแนบเนียน

“เฮ้! อย่าเพิ่งไปสิ! ดูเรื่องเด็ดให้จบก่อนค่อยกลับ!” มีเสียงหนึ่งตะโกนแซวจากด้านหลัง

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้ทุกคนเริ่มรู้จักเด็กสาวที่ใจกล้าหัวไว พุดนิตเดียวก็ลงมือทันทีที่คนนี้มากขึ้น นางดูจะเป็นคนที่มีอะไรน่าสนใจดี แต่ยังไม่รู้ว่าวรยุทธ์ของนางเป็นเช่นไร จะเอาชนะม้าตัวนี้ได้จริงหรือไม่

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เช่นนั้นพวกเราสองคนก็ตั้งกติกากันดีหรือไม่ ลองได้คนละครึ่ง ห้ามโกง” หญิงลั่นกล่าว

“แน่นอน หากใครจงม้าได้ก่อน อีกคนก็ไม่มีสิทธิ์โต้แย้งอะไร” เด็กสาวคนนั้นมองหนึ่งล้วยด้วยความประหลาดใจ สมองคิดประเมินรูปลักษณะของหนึ่งล้วย หน้าตาพอใช้ได้

การแต่งกายธรรมดา แต่ดวงตากลับสดใส แววตาเต็มไปด้วย
เรื่องราวที่ลึกล้ำ

แค่เด็กสาวธรรมดาคนหนึ่ง กล้าจะมาแข่งกับนาง
ช่างกวนแหย่อย่างนั้นหรือ ช่างเป็นเรื่องน่าขบขันยิ่งนัก ด้วย
ฐานะอันสูงส่งของนาง หากมิใช่มาตัวนี้สะดุดตานัก ก็คงไม่คิด
ลดตัวมาอยู่ในหมู่คนเหม็นสาบพวกนี้หรอก

“ที่เจ้าพูดน่าสนใจดี แต่ถ้าจะแข่งกันโดยไม่มีของ
เดิมพัน ก็ดูจะน่าเบื่อไปหน่อย” ช่างกวนแหย่กล่าว

“เฮ้! ท่านว่าอย่างไร” หญิงลี้หันไปถามเจ้าของม้า

เด็กหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ ยังคงนั่งเอนหลังอย่างหมดแรง
เปลือกตากดกลางราวกับจะหลับอยู่แล้ว จนเมื่อถูกช่างกวนแหย่
ถามขึ้น เขาถึงได้ลุกขึ้นช้าๆ

“ข้าชายม้า ไม่ได้เปิดโต๊ะพนัน จะซื้อก็จ่ายเงิน จะลอง
ก็แสดงฝีมือ” เขาพูดเพียงเท่านี้ ก่อนจะเอนตัวฟังตามเดิม
หลับตานิ่งเหมือนไม่สนใจสิ่งรอบข้างแม้แต่หน่อย เบื้องหน้า
ม้าพอมยังมีเพียงถึงน้ำที่บ้น ไม่มีแม้แต่ฟางสักเส้นให้กิน

ทุกคนที่ยืนดูพากันเหลียวมองหน้ากันด้วยความรู้สึก
ขบขัน ทั้งม้าและเจ้าของนี่เหมือนกันไม่มีผิด

ทั้งคู่ดูอภัพยิ่งนัก แต่ทำทางกลับหึงทะนงพอกัน

“ได้! ตกลงพวกเราจะลองกันคนละครึ่ง ใครชนะก็จูงม้า
ไป” ช่างกวนเยร์ถึงกับยอมถอยหนึ่งก้าว ไม่เข้าชี้มากความ
เพราะในใจมั่นใจเต็มที่ว่าไม่มีทางแพ้ให้เด็กสาวไร้นามผู้นี้ได้
แม้นางจะล้มเหลว ก็มั่นใจว่าเด็กคนนั้นต้องล้มเหลวยิ่งกว่า
ดูแล้วก็ร่างเล็กนั้นไม่มีแรงแม้แต่จะจับไก่ ไม่เห็นมีตรงไหน
น่าสนใจสักนิด

“ได้เลย! แล้วใครจะเริ่มก่อนล่ะ”

“เช่นนั้นมาเป่ายิงฉุบกัน ใครชนะก็เริ่มก่อน” หญิงลัว
เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

“อะไรนะ เป่ายิงฉุบคืออะไร เห็นว่าเจ้าเด็กกว่า ข้ายอม
ให้ก่อนก็แล้วกัน” ช่างกวนเยร์เอ่ย

“ไม่ได้ ต้องเริ่มพร้อมกัน พวกเราต้องเล่นตามกติกา
ฟังให้ดีละ เล่นอย่างนี้นะ”

หนึ่งลัวว่าพลงซุสองนี้วทำท่ากรรไกร จากนั้นกำมัดเป็นค้อน แล้วก็แบมือออกเป็นกระดาศให้ดู “พวกเราจะออกพร้อมกัน กรรไกรตัดกระดาศได้ กระดาศคลุมก้อนได้ แต่ค้อนทุบกรรไกรได้”

“ดีเลย สนุกดี เช่นนั้นเอาตามนี้แหละ” ซ่างกวนเย่วเห็นด้วยทันควัน นางยื่นมือออกมาลองทำตามกรรไกร ค้อนกระดาศ ทีละท่าด้วยสีหน้าจริงจัง นางเป็นคนหัวไว ไม่นานก็เข้าใจการละเล่นนี้อย่างง่ายดาย

ในขณะนั้น เด็กหนุ่มที่นั่งอยู่กับพื้นได้ยินสองสาวเถียงกัน ก็ลืมหันหันนิดๆ มองหนึ่งลัวด้วยแววตาเปี่ยมความสนใจ ยิ่งมองก็ยิ่งพอใจ

ในใจแอบคิดว่า สายตาเขานี้ไม่เคยพลาดจริงๆ เด็กคนนี้มีแวว มีหัวคิด เขาชอบ

ใครเล่าจะรู้ว่าเขาคืออาจารย์ซานเชิน จากเขาจงหนาน ผู้นำเพ็ญเพียรเลื่อมใสในวิถีแห่งเต๋า

ก่อนหน้านี้เขาเพิ่งพนันกับศิษย์พี่เพื่อวัดกันว่าใครฝีมือสูงกว่า จึงตกลงกันว่าจะแสวงหาผู้สืบทอด แล้วจัดประลองฝีมือในอีกสามปี

เพื่อการแข่งขันครั้งนี้ เขาจึงตั้งใจเฟ้นหาศิษย์ให้ดีที่สุด แต่เพราะนิสัยใจของเขา ประกอบกับไม่ต้องการให้ใครรู้ฐานะจริง กลัวคนโลภคิดช่วงชิงสมบัติ เขาจึงพาสัตว์พาหนะลงจากเขาออกเดินทางด้วยตนเอง

กระทั่งจากเขาจงหนานตระเวนไปทั่วหลายสิบหลายร้อยหมู่บ้าน ผ่านภูเขाम้วนน้ำนับไม่ถ้วน กว่าจะมาถึงที่นี่ในสภาพซอมซ่อเช่นนี้ และแปลกนัก คนที่เคยตั้งใจจะจ่ายเงินซื้อเจ้าม้าตัวนี้ บ้างกระเป๋าทาย บ้างก็เกิดเรื่องวุ่นวายจนไม่มีเงินซื้อในที่สุด แต่พวกเขากลับไม่มีใครจูงม้าไปได้ จึงกลายเป็นเรื่องราว ‘เด็กกตัญญูในตำบลชิงซาน ขายม้าเพื่อซื้อยาให้มารดา’ อย่างที่เห็น

เดิมทีซานเชินคิดว่า ถ้าวันนี้ยังไม่เจอใครเข้าตาก็จะเดินทางเข้าเมืองหลวง ที่ซึ่งทิวทัศน์งดงามและมีพรสวรรค์มากมาย

ถ้ายังไม่พบ ก็อาจจะไปยังเขาหลงหู่หรือสำนัก
เหมาซาน สุ่มหาเด็กสักคนกลับมาเป็นศิษย์ก็ยังดีกว่า
ผ่านไปสามปีแต่ไม่มีใครลงประลอง ส่วนศิษย์พี่ของเขา
นะหรือ...บางที่อาจจะยังหาใครไม่ได้เลยก็ได้ แต่ใครจะคิด
วันนี้เขากลับมาเจอเด็กสาวที่น่าสนใจถึงเพียงนี้ ก็ต้องรอดูว่า
นางหนูนี้จะสามารถงมมาได้หรือไม่

“ได้สิ ข้ากลัวที่ไหนเล่า!” ช่างกวนเยว่เตรียมตัวมาแล้ว
เต็มที นางคิดว่าเปายังงูบง่ายมาก คำนวณดูแล้วกระตาส
นางจะมีโอกาสชนะสูงที่สุด รอบแรกนางจึงออกกระตาส

“เป่า! ยิ่ง! จูบ!” รอบแรกนางชนะ ทำให้ความมั่นใจ
พุ่งพรวด

“อีกตา!” หนิงล้อเล่นเปายังจูบจนซ่าซอแล้ว แผนของ
นางคือยอมให้อีกฝ่ายได้ลิ้มรสชัยชนะสักหน่อย แล้วค่อย...
หึๆ!

“เป่า! ยิ่ง! จูบ!” หนิงล้อออกกระตาสตามแผน และ
ช่างกวนเยว่ก็ออกค้อนตามที่นางคาดการณ์ไว้

“อา แพ้เสียแล้ว เหลือรอบสุดท้ายตัดสินแพ้ชนะ” คนดูรอบๆ เห็นคะแนนเสมอกัน ต่างก็เริ่มลุ้นแทน

“แม่นางสู้ๆ! อย่าแพ้ให้นางหนูนั้นละ!”

“นางหนู พวกเราอยู่ข้างเจ้านะ! เจ้าต้องชนะให้ได้!”
ฝูงชนบางส่วนเริ่มส่งเสียงเชียร์หนึ่งลัว บ้างก็กำมือแน่นราวกับกำลังจะขึ้นแข่งเสียเอง

“น้องสาม สู้ๆ ข้าเชื่อว่าเจ้าทำได้” หญิงฉยงก็หันมาส่งกำลังใจให้น้องสาวเช่นกัน ถึงจะไม่แน่ใจว่าจะชนะหรือไม่ก็ตาม แต่ก็คิดในใจว่า...แค่นางสนุกก็พอแล้ว หญิงฉยงเองก็ไม่คิดหรือกว่าหนึ่งลัวจะชนะได้จริง

ไม่น่าเชื่อว่าแค่เป่ายิ้งฉุบธรรมดา กลับทำให้ฝูงชนแยกออกเป็นสองฝ่าย

แต่ละคนเถียงกันจนหน้าแดงว่าใครจะชนะ ใครจะได้มาไป พวกนางจะจูงมาได้จริงหรือไม่กลายเป็นประเด็นรองเสียแล้ว

ในมุมหนึ่ง อินอวันก็กำลังมองดูอยู่จากที่ไกลๆ เขา
สวมหมวกคลุมศีรษะไว้จนมองไม่เห็นเส้นผมเงิน ร่างอยู่ใน
เงาหลบซ่อนจากฝูงชน

เขาหรีตาพลงพึมพำกับตัวเอง “นางเด็กนี่เขาไม่ได้
เลยจริงๆ หรือว่านางมีเล่ห์กลอะไรแอบซ่อนอยู่ ข้าดูไม่ออก
เลย ส่วนอีกคนน่าจะมีโอกาสชนะอยู่บ้าง”

“แปลกจริง คนขายน้าก็ดูไม่เห็นมีอะไรพิเศษเลยนะ”

“รอบสุดท้ายแล้วนะ รอบตัดสินแพ้ชนะ” หญิงล้วยืม
ตาหยีให้ช่างกวนเยว่ ทำทางดูไม่มีพิษมีภัยแม้แต่หน่อย

แต่ช่างกวนเยว่ท่องยุทธภพมาไม่น้อย หากยังไม่รู้ว่า
ตัวเองกำลังเผชิญกับคู่แข่งที่มีไฟลับในมือ นางก็โง่เกินไปแล้ว

“รอบสุดท้ายสินะ” นางเผลอบีบมือแน่นขึ้นเล็กน้อย
สีหน้าตึงเครียด ทั้งที่ปากยังแสรังยิ้มเหมือนไม่มีอะไร

“กรรไกร!”

“ค้อน!” ช่างกวนเยว้เป็นฝ่ายออกก่อน หนิงลั่วตามติดแบบแทบจะพร้อมกัน นางจึงไม่มีทางกล่าวหาว่า hnิงลั่วโกงได้เลย

“โอ้...!” ช่างกวนเยว้เป็นฝ่ายแพ้ เสียงรอบข้างเต็มไปด้วยเสียงอุทานและเสียงถอนหายใจ

แม้สีหน้านางจะสร้างทำเป็นไม่ใส่ใจ แต่ในใจกลับรู้สึกหงุดหงิดอยู่ไม่น้อย อย่างไรก็ตามแล้วแต่ แพ้ก็คือแพ้ นางไม่คิดจะตลกตลก ยอมถอยอย่างสง่างามพร้อมผายมือ “เชิญเถอะ”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าจะไม่เกรงใจแล้ว”

hnิงลั่วก้าวเท้าเล็ก ๆ เดินตรงไปยังชายชราที่อยู่แถวนั้น ขอหญ้าหนึ่งกำมือ ชายชราคนนั้นเห็นทุกอย่างตั้งแต่ต้น เขาเป็นคนดูแลม้าตัวอื่น เจ้าของม้าคงไปทำธุระที่อื่นปล่อยให้เขานั่งอยู่ข้างรถม้าเฝ้าเหตุการณ์ตึกคักนี้มาตลอด

พอเห็น hnิงลั่วมาขอหญ้า เขาก็หัวเราะพลางเอ่ยว่า “นางหนูเจ้าปัญญา ข้าเอาใจช่วยเจ้าอยู่”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ ท่านลุง” หญิงล้วยยิ้มรับพลางเงินต่อไป ระหว่างทางก็แอบเทน้ำบางอย่างลงบนหญ้า ตอนที่รับหญ้ามา นางได้แอบซุบหญ้าด้วยน้ำพลังวิญญูณทั้งหมดในมือ พลางอธิษฐานในใจ ขอให้แผนนี้ได้ผลด้วยเถอะ เทพเซียนทั้งหลาย โปรดช่วยข้าด้วย!

ช่างกวนเป๋วที่ยืนมองอยู่ตอนแรกยังคิดว่าหญิงล้วยจะจัดไม่ได้ดีอะไรออกมา เห็นนางแค่นี้ไปขอหญ้ามาป้อนเจ้าม้าผอมตัวนั้น ก็นึกขำในใจ หลุดหัวเราะเบาๆ “แค่นี้หะเหรือ เจ้าคิดจะแข่งกับข้าด้วยของเช่นนี้เนี่ยนะ ถ้าเจ้าจงม้าตัวนี้ไปได้จริงๆ ละก็ ข้าช่างกวนเป๋วจะเขียนชื่อกลับหลังให้ดูเลย!”

“นั่นก็ไม่แนหรือหะ” หญิงล้วยยิ้มพลางกะพริบตาใส่ช่างกวนเป๋ว แล้วจึงย่อตัวลงยื่นมือไปทางม้าตัวนั้น นางหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาอย่างระมัดระวัง ซุบน้ำสะอาดเช็ดขี้ตาให้อย่างเบามือ

“เสแสร้ง!” ช่างกวนเป๋วเ้มปากสบถออกมาเบาๆ

“เช่นนี้จะได้ผลหรือ” เสียงหนึ่งในฝูงชนเอ่ยด้วยความกังวล

“ไม่ใช่แค่ไม่ได้ผลหรอก ข้าว่าต้องล้มเหลวแน่ๆ” อีกเสียงหนึ่งเสริมเสียงดัง

หนึ่งลัวไม่สนใจเสียงรอบข้าง นางเซ็ดตาให้ม้าไปพลงลูปหัวเบาๆ เพื่อให้มันได้กลิ่น ‘น้ำปลังวิญญาณ’ อย่างชัดเจน แล้วกระซิบที่ข้างหูมันด้วยเสียงอ่อนโยน

“เจ้าม้าน้อย...ไปกับข้าเถอะนะ ถ้าเจ้าตามข้ากลับไป ทุกวันจะมีแต่ของอร่อยให้กินแน่นอน”

ซานเชนที่นั่งดูอยู่ถึงกับกลั่นยิ้มไว้แทบไม่อยู่ พอเห็นหญ้าในมือหนึ่งลัวและได้กลิ่นอายพิเศษจากหญ้า รอยยิ้มในแววตาเขาก็ยิ่งล้าลึก

บทที่ 218 นางทำได้จริง ๆ

ไม่แปลกใจเลย! ซานเชนรู้สึกตั้งแต่แรกแล้วว่าเด็กคนนี้ไม่ธรรมดา บัดนี้จึงแน่ใจว่ากลิ่นพิเศษที่เขารับรู้ได้นั้นมาจากตัวหนังสือเอง

แม้เขาจะยังบอกไม่ได้ว่ากลิ่นหอมอ่อนนั้นคืออะไร แต่สามารถสัมผัสได้ถึงพลังชีวิตที่พลุ่งพล่านอยู่ในนั้น แค่นี้ได้กลิ่นก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่า คล้ายกับร่างกายถูกฟื้นฟูทุกอณูขนรวบกับเวลาที่เขาฝึกจนถึงจุดสูงสุดในแต่ละช่วง

ซานเชนยังมั่นใจ ว่าหนังสือต้องมีความลับบางอย่างซ่อนอยู่

คนรอบ ๆ ที่หูแว่วก็ได้ยินคำพูดของหนังสือ ต่างก็หัวเราะกันครืน

“ฮ่า ๆ เด็กคนนี้น่าขบขันจริง ๆ แค่นี้จะได้ผลหรือ ถ้าได้ละก็ ข้าจะกินอูจจาระเลย!” ชายหนุ่มที่แต่งตัวภูมิฐานกล่าวพลางหัวเราะ

“มาเลยพี่ชาย ข้ามีสตง ให้ท่าน รับรองยังร้อนอยู่”
ชายอีกคนที่ยืนข้างๆ หยอกต่อ พร้อมทำท่าจะถกทางเกงลง
ทั้งคู่หัวเราะกันจนพลาดไปชนคนที่อยู่ใกล้ๆ เข้า ทันใดนั้น
ก็ถูกใครบางคนคว้าคอเสื้อไว้แน่น “เจ้าไม่มีตาหรือ เดินไม่ดู
ทางหรือไร”

“เจ้าต่างหากเล่า...” เขาเผลอตะคอกกลับไป แต่เสียงก็
ขาดหายทันทีเมื่อเห็นชายหนุ่มในชุดหรรหาด้านหลังจ้องมา
ด้วยสายตาเยียบเย็น เพียงหนึ่งแววตา ก็ราวกับถูกเหวี่ยงลง
ไปในถ้ำน้ำแข็ง

“ต่างหากอะไร ว่ามาให้จับสิ” เด็กหนุ่มรับใช้ข้างกาย
บุรุษในชุดหรรหากลมเสียงแข็ง ไบหน้าท่าทางก้าวร้าวนัก

“ชะ...ขอโทษ ข้าผิดเอง” เขารีบก้มหน้า ก่อนจะรีบคว้า
แขนสหายแล้วลากกันเดินหนีแทบไม่ทัน

ถึงพวกเขาจะยอมถอย แต่ตอนเดินจากไปก็ยังไม่วาย
โดนบุตรชายขุนนางในชุดหรรหะเข้าจ้งๆ หนึ่งที

แต่พอเท้ายกขึ้นเตะไปแล้ว กลับตึงกลับไม่ได้ ดวงตา
ของคนรับใช้เบี้ยวไปข้างหนึ่ง ปากก็เบี้ยวตาม